

Saa skulde det netop ske, at det den Eftermiddag faldt ind med en forrygende Snestorm. Det blev et Knog og Fog, saa Ingen turde vove sig afsted, og der var jo almindelig Fortvivlelse selvfølgelig. Saa, bedst som vi alle sidder trøstesløse inden Døre, hører vi Kaneklokker og Piskesmæld i Gaden, og da vi løber til Vinduerne . . . hvem ser vi andre end Kirstine Thorsen paa Vej til Ballet. Hun havde ikke villet høre Tale om at blive hjemme. Hun havde tilsidst erklæret, at dersom Ingen vilde køre hende, spadserede hun derud tilfods i sine hvide Strømper. Saa fik naturligvis ogsaa vi andre Mod, og det lidt forvovne Eventyr spændte saamænd meget lykkeligt af, og vi morede os selvfølgelig vidunderligt.«

»Undskyld,« afbrød Per lidt forlegen. »Pastoren maa sikkert tage fejl. Det kan ikke have været min Moder.«

»Men er De da ikke en Søn af afdøde Johannes Sidenius?«

»Jo.«

»Og hed ikke Deres Moder Kirstine? Og var hun ikke en Datter af Distriktslæge Eberhard Thorsen i Vejle?«

»Jo.«

»Ja, men saa kan jeg jo ikke tage fejl!«

»Min Moder havde vist en Søster.«

»Aa, stakkels Signe, ja! Ak nej, hun var svag og sygelig og døde allerede som ganske ung.